

Strasbourg, den 18.4.2023
COM(2023) 229 final

2023/0113 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om ændring af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår
visse aspekter af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante
passiver**

(EØS-relevant tekst)

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

De foreslåede ændringer af direktiv 2014/59/EU¹ (direktivet om genopretning og afvikling af banker eller BRRD) og forordning (EU) nr. 806/2014² (forordningen om den fælles afviklingsmekanisme eller SRMR) er en del af lovgivningspakken om krisestyring og indskudsforsikring, som også omfatter yderligere ændringer af disse retsakter og af direktiv 2014/49/EU³ (direktivet om indskudsgarantiordninger eller DGSD).

EU's ramme for krisestyring er veletableret, men nylige episoder med banksammenbrud har vist, at der er behov for forbedringer. Formålet med reformen af rammen for styring af bankkriser og indskudsforsikring (CMDI) er at bygge videre på målene i rammen for krisestyring og sikre en mere konsekvent tilgang til afvikling, således at enhver bank i krise kan forlade markedet på en velordnet måde, samtidig med at den finansielle stabilitet og skatteydernes penge bevares, og indskydernes tillid sikres. Navnlige er det nødvendigt at styrke den eksisterende afviklingsramme for små og mellemstore banker med hensyn til udformning, gennemførelse og, vigtigst af alt, incitamentet til at anvende den, så den kan anvendes mere troværdigt på disse banker.

I kølvandet på de globale finans- og statsgældskriser traf EU afgørende foranstaltninger i overensstemmelse med internationale opfordringer til reformer for at skabe en mere sikker finanssektor for EU's indre marked. Dette omfattede at give myndighederne værktøjer og beføjelser til at håndtere enhver banks sammenbrud på en velordnet måde, samtidig med at den finansielle stabilitet, de offentlige finanser og indskyderbeskyttelsen blev opretholdt.

EU-rammen blev i vid udstrækning reformeret på grundlag af globale standarder, der er aftalt med EU's internationale partnere. Den består af fire vigtige EU-retsakter, der blev vedtaget i 2013 og 2014, og som fungerer sammen med relevant national lovgivning: en forordning og et direktiv om tilsynsmæssige krav til og tilsyn med institutter (kapitalkravsforordningen (CRR⁴) og kapitalkravsdirektivet (CRD⁵)), BRRD og SRMR.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).

² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 225 af 30.7.2014, s. 1).

³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 149).

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

Bankpakken fra 2019 reviderede lovgivningen ved at medtage foranstaltninger til opfyldelse af EU's tilsagn i internationale fora⁶ om at tage yderligere skridt hen imod fuldførelsen af bankunionen ved at indføre troværdige risikobegrænsende foranstaltninger for at afbøde truslerne mod den finansielle stabilitet. De vigtigste revisioner vedrørte i) gennemførelsen i EU af det internationale "total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet", der blev offentliggjort af Rådet for Finansiell Stabilitet den 9. november 2015 ("TLAC-standard")⁷, for globale systemisk vigtige banker, der i EU-lovgivningen betegnes som globale systemisk vigtige institutter, og ii) ændringen af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (MREL) som fastsat i BRRD og SRMR.

Formålet med disse reformer var at sikre, at bankers tabsabsorbering og rekapitalisering, når disse banker bliver finansielt urentable og efterfølgende sættes under afvikling, vil finde sted ved hjælp af private midler. Revisionen præciserede også anvendelsen af MREL på datterselskabsniveau i bankkoncerner ved at indføre begrebet "internt MREL" i overensstemmelse med et lignende begreb i TLAC-standard. Disse krav har til formål at sikre, at der findes interne ordninger mellem koncernenheder til overførsel af tab fra koncernenheder til afviklingsenheden, dvs. typisk moderselskabet, uden at koncernenhederne formelt sættes under afvikling, hvilket potentielt kunne have forstyrrende virkninger på markedet. For at gennemføre denne mekanisme skal koncernenhederne på grundlag af afviklingsmyndighedernes afgørelse udstede nedskrivningsrelevante passiver, der bør tegnes direkte eller indirekte af afviklingsenheden.

EU's MREL-ramme blev yderligere ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2036⁸, som fastsatte metoder for indirekte tegning af instrumenter, der er nedskrivningsrelevante med henblik på at opfylde det interne MREL. På grundlag af en teknisk vurdering fra EBA i henhold til et mandat i artikel 45f, stk. 6, i BRRD indførte forordningen en fradragsmekanisme for indirekte tegning af internt MREL gennem mellemliggende enheder i en ejerskabskæde (dvs. mellem det ultimative datterselskab og afviklingsenheden) for at sikre en effektiv anvendelse af overførsler af interne tab inden for MREL-rammen. I henhold til denne mekanisme, der kaldes en metode med fradrag baseret på fuldstændige besiddelser, skal mellemliggende enheder trække besiddelser af internt MREL udstedt af andre enheder, der indgår i samme afviklingskoncern, fra deres egen interne MREL-kapacitet. Teksten præciserer også, at mellemliggende enheder, der opfylder det interne MREL på konsolideret grundlag, er undtaget fra forpligtelsen til at fratrække deres besiddelser af instrumenter udstedt af de enheder, der indgår i konsolideringen. Denne tilgang foretrakkes frem for en behovsbaseret fradragsmetode, hvor størrelsen af de fradrag, der kræves af de mellemliggende enheder, begrænses af et loft, der svarer til niveauet for det interne MREL for den udstedende enhed, der tilhører samme afviklingskoncern.

Forordning (EU) 2022/2036 gav også Kommissionen beføjelse til at revidere gennemførelsen af fradragsmetoden for indirekte tegning af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på

⁶ Rådet for Finansiell Stabilitet (ajourført udgave fra 2014), [Key Attributes of effective resolution regimes for financial institutions.](#)

⁷ Rådet for Finansiell Stabilitet (2015), [Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks \(G-SIBs\) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity \(TLAC\) Term Sheet.](#)

⁸ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2036 af 19. oktober 2022 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2014/59/EU for så vidt angår den tilsynsmæssige behandling af globale systemisk vigtige institutter med en multiple-point-of-entry-afviklingsstrategi og metoder til indirekte tegning af instrumenter, der er nedskrivningsrelevante med henblik på at opfylde minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (EUT L 275 af 25.10.2022, s. 1).

internt MREL på tværs af de forskellige typer bankkoncernstrukturer, til at vurdere eventuelle utilsigtede konsekvenser af den nye fradragsmekanisme og til at sikre forholdsmæssig behandling og lige vilkår, navnlig med hensyn til ejerskabskæder, der omfatter et separat driftsselskab mellem et moderholdingselskab og dets datterselskaber ("HoldCo-strukturer" i modsætning til "OpCo-strukturer", hvor moderselskabet ikke er et holdingselskab). Kommissionen blev anmodet om at vurdere: i) muligheden for at tillade overholdelse af det interne MREL på konsolideret grundlag i yderligere situationer ii) behandlingen af enheder, hvis afviklingsplan foreskriver, at de skal likvideres ved almindelig insolvensbehandling ("likvidationsenheder") og iii) hensigtsmæssigheden af at begrænse fradragene til et beløb svarende til den udstedende enheds interne MREL.

På grundlag af en analyse af den fradragsmekanisme, der blev indført i forordningen, og en kvantitativ konsekvensanalyse på grundlag af data fra Den Fælles Afviklingsinstans (SRB) fandt Kommissionen, at målrettede ændringer af BRRD og SRMR med hensyn til anvendelsesområdet for kravene til internt MREL og behandlingen af likvidationsenheder er nødvendige og hensigtsmæssige.

De foreslåede ændringer vil bidrage til bankernes afviklingsmuligheder ved at forbedre fradragsmekanismens funktion og proportionalitet og sikre, at den ikke skaber problemer med hensyn til lige vilkår mellem forskellige bankkoncernstrukturer.

Da de tilsvarende bestemmelser allerede er i kraft og vil finde anvendelse i EU den 1. januar 2024, skal de foreslåede ændringer foretages rettidigt. Behovet for hurtig vedtagelse forstærkes yderligere af det forhold, at bankkoncerner har brug for klarhed om fradragsmekanismen for at beslutte, hvordan de bedst kan foregribe deres interne MREL-kapacitet i lyset af den generelle frist for opfyldelse af MREL, der også er fastsat til den 1. januar 2024.

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

Forslaget indeholder ændringer af den eksisterende lovgivning på grundlag af et mandat til Kommissionen til at vurdere, hvordan den fradragsmekanisme, der er fastsat i forordning (EU) 2022/2036, fungerer, og bringer den i fuld overensstemmelse med de eksisterende politiske bestemmelser på området for styring af bankkriser.

Den målrettede revision af SRMR skal forbedre fradragsmekanismens funktion og proportionalitet og sikrer, at den ikke skaber problemer med hensyn til lige vilkår mellem forskellige bankkoncernstrukturer.

- **Sammenhæng med EU's politik på andre områder**

Forslaget bygger på de reformer, der blev gennemført i kølvandet på den finansielle krise, der førte til oprettelsen af bankunionen og det fælles regelsæt for alle EU-banker.

Forslaget bidrager til at styrke EU's finansielle lovgivning, der er vedtaget i det seneste årti, for at øge den finansielle sektors modstandsdygtighed og sikre en velordnet håndtering af banksammenbrud. Målet er at gøre banksystemet mere robust og i sidste ende fremme en bæredygtig finansiering af den økonomiske aktivitet i EU. Det er i fuld overensstemmelse med EU's grundlæggende mål om at fremme finansiell stabilitet, mindske brugen af skatteydernes penge i forbindelse med bankafvikling og bevare indskydernes tillid. Disse mål er befordrende for en høj grad af konkurrenceevne og forbrugerbeskyttelse.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

- **Retsgrundlag**

Forslaget er baseret på artikel 114 traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), dvs. det samme retsgrundlag som for de retsakter, der ændres.

- **Nærhedsprincippet (for områder, der ikke er omfattet af enekompetence)**

Forslaget har til formål at supplere og ændre allerede eksisterende EU-lovgivning (BRRD og SRMR), hvilket derfor bedst kan opnås på EU-plan snarere end ved forskellige nationale initiativer. Medlemsstaternes muligheder for at vedtage nationale foranstaltninger er begrænset, da disse forhold allerede reguleres af BRRD og SRMR, og ændringer på nationalt plan vil være i strid med gældende EU-ret.

De foreslåede ændringer er i overensstemmelse med det mandat, der er fastsat i forordning (EU) 2022/2036, og som pålægger Kommissionen at revidere anvendelsen af rammen. Ændringerne vil yderligere fremme ensartet anvendelse af tilsynskrav, konvergens mellem afviklingsmyndighedernes praksis og lige vilkår i hele det indre marked for banktjenester. Disse mål kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne alene. Hvis EU ophører med at regulere disse aspekter, vil det indre marked for banktjenesteydelser blive omfattet af forskellige regelsæt, hvilket vil føre til opsplitning og undergrave det nyligt etablerede fælles regelsæt på dette område.

- **Proportionalitetsprincippet**

Det er nødvendigt med en EU-indsats for at nå målet om at forbedre anvendelsen af de eksisterende EU-regler, for så vidt angår sikring af bankkoncerners afviklingsmuligheder og håndtering af spørgsmål om lige vilkår. De foreslåede ændringer går ikke videre end at behandle udvalgte bestemmelser i EU's tilsynsmæssige rammer for institutter, der udelukkende er rettet mod foranstaltninger, der har til formål at sikre en gnidningsløs overførsel af tab og kapital inden for afviklingskoncerner på afviklingstidspunktet, gennem passende regler om nedskrivningsrelevante instrumenter med henblik på internt MREL i komplekse tilfælde såsom kædestrukturer. Desuden er de foreslåede ændringer begrænset til de forhold, som der ikke kan tages højde for inden for det råderum, der gives i de gældende regler.

- **Valg af retsakt**

Foranstaltningerne vil blive gennemført ved at ændre BRRD og SRMR gennem et direktiv. De foreslåede foranstaltninger henviser til eller videreudvikler allerede eksisterende bestemmelser i disse instrumenter vedrørende institutters og enheders tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet.

Et specifikt forslag om målrettede ændringer af MREL-rammen er berettiget i betragtning af den hastende karakter af harmoniserede EU-regler inden anvendelsesdatoen den 1. januar 2024 for den særlige behandling i CRR for indirekte tegning af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL.

I betragtning af det begrænsede antal foreslåede ændringer, for at sikre en konsekvent drøftelse i den fælles lovgivningsproces og fuld tilpasning af de endelige ændringer til BRRD og SRMR, indgår ændringerne af begge retsakter i et enkelt forslag.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSENER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning**

Dette initiativ tages på grundlag af Kommissionens mandat, der blev indført ved forordning (EU) 2022/2036, om at revidere og vurdere, hvordan en fradragsmekanisme fungerer, og, hvor det er relevant, vedtage et lovgivningsforslag for at afhjælpe eventuelle konstaterede mangler⁹.

Revisionen er baseret på en analyse, der omfatter en kvantitativ konsekvensanalyse med fokus på lige konkurrencevilkår mellem forskellige typer bankkoncernstrukturer. Den evaluerede virkningerne af de nuværende regler og analyserede mulige ændringer vedrørende: i) muligheden for at tillade enheder, der ikke selv er afviklingsenheder, at opfylde minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på konsolideret grundlag, ii) behandlingen i henhold til reglerne om minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver af enheder, hvis afviklingsplan foreskriver, at de skal likvideres ved almindelig insolvensbehandling, og iii) hensigtsmæssigheden af at begrænse størrelsen af de fradrag, der kræves i henhold til de eksisterende regler.

- **Høringer af interessenter**

Kommissionens tjenestegrene hørte medlemsstaterne om resultatet af analysen, den kvantitative konsekvensanalyse af fradragsmekanismen og de foreslåede ændringer via Kommissionens ekspertgruppe om bankvirksomhed, betalinger og forsikring.

Resultaterne af disse høringer indgik i udarbejdelsen af dette forslag. De gav klar dokumentation for behovet for at ajourføre og supplere de nuværende regler for bedst muligt at nå rammens mål og samtidig sikre proportionalitet og lige vilkår.

- **Indhentning og brug af ekspertbistand**

Kommissionen modtog støtte fra SRB gennem levering af data, som blev indsamlet på ad hoc-basis gennem en frivillig indsats direkte fra bankkoncerner, der er underlagt de eksisterende regler. Disse data blev delt med Kommissionen på et aggregeret og anonymiseret grundlag. Stikprøven bestod af 10 mellemliggende enheder, der er beliggende i seks medlemsstater, og som er omfattet af fradragsmekanismen i henhold til de gældende regler. Stikprøven var ligeligt fordelt mellem enheder, der indgik i HoldCo- og OpCo-strukturer, og var i de fleste tilfælde baseret på data pr. 31. december 2021.

Medlemsstat	Antal mellemliggende enheder, der indgår i HoldCo	Antal mellemliggende enheder, der indgår i OpCo
Østrig		1
Belgien	1	1
Kroatien	1	
Frankrig		3
Irland	2	
Nederlandene	1	
I alt	5	5

Kilde: Kommissionens personale, baseret på data fra SRB, pr. 31. december 2021.

⁹ Dette kapitel i begrundelsen opfylder Kommissionens forpligtelse til at aflægge rapport til Rådet og Europa-Parlamentet om resultatet af den revision, der er foretaget i overensstemmelse med revisionsklausulen i artikel 129 i BRRD ved forordning (EU) 2022/2036.

Denne kvantitative dokumentation blev anvendt til at vurdere, hvordan fradragsrammen fungerer i henhold til de eksisterende regler, identificere potentielle mangler og spørgsmål om lige vilkår i forbindelse med dens gennemførelse og afprøve mulige ændringer for at afhjælpe dem.

- **Konsekvensanalyse**

Forslaget har været genstand for en analyse, herunder en kvantitativ konsekvensanalyse, der tager hensyn til både den feedback, der er modtaget fra interessenter, og behovet for at tage hensyn til de forskellige overvejelser, der er anført i det mandat, som Kommissionen har fået i henhold til forordning (EU) 2022/2036.

Vurdering af fradragsmekanismen for internt MREL

Kommissionen har vurderet den potentielle forekomst af spørgsmål om lige vilkår mellem forskellige bankkoncernstrukturer under den nuværende fradragsmekanisme.

Ifølge analysen svarer eksponeringer for mellemliggende enheder, der ville være omfattet af et fradrag efter en metode med fradrag baseret på fuldstændige besiddelser, samlet set til 24,1 % af det samlede risikoeksponeringsbeløb (TREA) og 4,3 % af de mellemliggende enheders samlede eksponeringsmål (TEM). Der er dog en tendens til, at mellemliggende enheder, der indgår i HoldCo-strukturer, samlet set påvirkes mere end mellemliggende enheder, der indgår i OpCo-strukturerne: Fradragsene ville udgøre op til 28,1 % mod 14,3 % af TREA og op til 5 % mod 2,7 % af de mellemliggende enheders TEM. Disse forskelle kan forklares ved de højere koncerninterne eksponeringer på niveauet for mellemliggende enheder i tilfælde af HoldCo'er, hvilket kommer til udtryk i højere relative fradragsbeløb (tabel 1). Dette bekræftes også, når gennemsnitsværdier på bankniveau tages i betragtning. Mens fradragsene i gennemsnit udgør 12,3 % af alle mellemliggende enheders TREA efter en metode med fradrag baseret på fuldstændige besiddelser, når dette niveau op på 14,7 % af TREA for mellemliggende enheder, der indgår i HoldCo'er, mod 7,5 % af TREA for dem, der indgår i OpCo'er (tabel 2).

Denne strukturelle forskel afspejles imidlertid ikke, når man ser på solvenssituationen for de mellemliggende enheder, da mellemliggende enheder, der udgør en del af HoldCo'er, og OpCo'er begge står over for et betydeligt fald i deres MREL-overskud efter indførelsen af en fradragsmekanisme. Navnlig har en mellemliggende enhed, der udgør en del af et HoldCo, et TREA-underskud på 2,6 % i forhold til sit MREL og dets kombinerede bufferkrav (CBR) med en metode med fradrag baseret på fuldstændige besiddelser og fire andre mellemliggende enheder har stadig et gennemsnitligt MREL-overskud på 5,2 % TREA, mens de alle havde overskud (i gennemsnit 6,4 % af TREA) uden fradrag. For mellemliggende enheder, der indgår i OpCo'er, falder det gennemsnitlige MREL-overskud i forhold til MREL og CBR fra 5,3 % til 1,7 % af TREA, mens to enheder, der allerede var i underskud uden fradrag, ser deres gennemsnitlige underskud stige fra 2,4 % til 6,1 % af TREA (tabel 3).

Valget af fradragsmetoden (dvs. baseret på besiddelser kontra behovsbaseret) ændrer omfanget af virkningen, men ikke det relativt højere fradragsbeløb på tværs af de to typer strukturer.

Virkningen af disse ændringer vil imidlertid være forskellig for mellemliggende enheder, der indgår i HoldCo'er, da enhver mangel direkte påvirker moderafviklingsenhedens MREL-kapacitet (via yderligere efterstillede udstedelser til markedet). Faktisk kan HoldCo-strukturer kun finansiere disse udstedelser gennem strukturelt efterstillet gæld, da de typisk ikke har andre finansieringskilder. Dette særlige kendetegn forstærkes af, at driftsbanken under HoldCo'en generelt centraliserer eksponeringerne mod resten af koncernen.

Afviklingsenheden i OpCo-strukturerne kan derimod omfordele andre finansieringskilder til finansiering af de mellemliggende enheders interne MREL.

I denne forbindelse fandt Kommissionen, at mellemliggende enheder, der indgår i HoldCo-strukturer, kan blive påvirket i et andet omfang end andre strukturer på grund af andelen af koncerninterne eksponeringer (som kan variere fra bank til bank) og konsekvenserne af et underskud i den mellemliggende enhed. Dette forhold kan retfærdiggøre behovet for at undersøge mulighederne for at gøre den nuværende ramme mere forholdsrammæssig.

Tre mulige løsningsmodeller er blevet vurderet.

i) Mulighed for mellemliggende enheder for at opfylde MREL-kravet på konsolideret niveau

De nuværende regler pålægger ikke et fradrag på niveauet for den mellemliggende enhed, når den allerede opfylder det interne MREL på konsolideret grundlag, i forhold til dens besiddelser af instrumenter udstedt af enheder, der indgår i konsolideringen. Dette begrundes med, at konsolideringen øger niveauet for kravet for at tage højde for eksponeringerne (uden for delkoncernen) for alle enheder, der indgår i konsolideringen. Det kræver, at en mellemliggende enhed har tilstrækkelig intern MREL-kapacitet til at sikre, at dens tab samt de konsoliderede enheders tab kan upstreames til afviklingsenheden på en effektiv måde.

BRRD omhandler kun to specifikke tilfælde, hvor det interne MREL kan opfyldes af en ikke-afviklingsenhed på konsolideret grundlag: i tilfælde af interne MREL-undtagelser (artikel 45f, stk. 4, i BRRD) og i tilfælde af moderselskaber i Unionen i tredjelandskoncerner (artikel 45f, stk. 1, andet afsnit).

Et konsolideret krav kan imidlertid vise sig at være nyttigt med henblik på at tage højde for visse bankstrukturers særlige forhold, f.eks. hvis en mellemliggende enhed naturligt centraliserer koncerninterne eksponeringer og, i tilfælde af HoldCo-strukturer, kanalisere interne MREL-ressourcer, som afviklingsenheden på forhånd har placeret. Fastsættelse af det interne MREL på individuelt grundlag for visse mellemliggende enheder, såsom dem, der indgår i HoldCo-strukturer eller visse OpCo-strukturer, i sidstnævnte tilfælde, hvor tilsynskravene fastsættes på et konsolideret grundlag, kan kunstigt skabe huller mellem kravene for henholdsvis afviklingsenheden og den mellemliggende enhed, idet sidstnævnte er genstand for fradrag. I denne forbindelse vil fastsættelsen af det interne MREL på konsolideret grundlag på niveauet for den mellemliggende enhed fjerne den mellemliggende enheds forpligtelse til at fratække eksponeringer, der er knyttet til enheder, der udgør en del af dens delkoncern, fordi konsolidering vil have en virkning svarende til virkningen af fradrag.

På grundlag af de analyserede data stiger konsolideringen betydeligt i de mellemliggende enheders eksponeringsbeløb, på grundlag af hvilke det interne MREL beregnes (+ 23 % af TREA og + 52 % af TEM samlet set, tabel 1).

Indvirkningen på MREL og solvens er ikke klar over hele linjen og synes at være påvirket af bankspecifikke overvejelser, der kan gøre konsolidering mere eller mindre fordelagtig ud fra et kædestrukturperspektiv. I forhold til status quo (ingen fradrag) er overskuddet i forhold til MREL for mellemliggende enheder, der indgår i HoldCo'er, faktisk faldet med 25-40 % som følge af konsolidering (fra 9,4 % til 7,3 % af TREA), mens overskud fra mellemliggende enheder, der indgår i OpCo'er, synes at falde meget mere (fra 7,5 % til 2,7 % af TREA).

For HoldCo-strukturer har anvendelsen af konsolidering i gennemsnit en mindre indvirkning på MREL-overskud end under metoden med fradrag baseret på fuldstændige besiddelser, men er stadig mere straffende end fradrag efter en behovsbaseret metode.

Dataene viser også, at når forskellen mellem en metode med fradrag baseret på fuldstændige besiddelser og konsolidering tages i betragtning, har én mellemliggende enhed, som indgår en HoldCo-struktur, et underskud i forhold til sine MREL og det kombinerede bufferkrav (CBR), men dette underskud forsvinder med konsolidering. Desuden er underskuddet i forhold til MREL for de mellemliggende enheder, der indgår i OpCo'er, og som allerede har underskud, enten stigende eller faldende afhængigt af tilfældene (Tabel 3).

Samlet set kan konsolidering være til gavn for mellemliggende enheder, der indgår i HoldCo-strukturer. Fraværet af klare virkninger på OpCo-strukturerne til trods for en generel reduktion af overskud uden en konsekvent indvirkning på banker, der allerede er i underskud, kan forklares ved disse koncerners organisation, hvor konsolidering i en mellemliggende enhed ikke nødvendigvis er relevant i alle tilfælde. Hvis konsolideringen anvendes uden at gøre forskel, kan den derfor have større negative virkninger for banker, der indgår i OpCo-strukturer, end under metoden med fradrag baseret på fuldstændige besiddelser. Konsolidering kan dog være en mulighed for at håndtere situationen for HoldCo-strukturer og OpCo-strukturer, hvor tilsynskravene allerede er fastsat på konsolideret grundlag på niveauet for den mellemliggende enhed.

ii) *Udelukkelse af likvidationsenheder fra fradragmekanismens anvendelsesområde*

I den nuværende ramme er likvidationsenheder underlagt et internt MREL-krav og som følge heraf også omfattet af fradragmekanismen, når de indgår i en kædestruktur. Dette kan være alt for forsigtigt, da der ikke er nogen forventning (forudsat at strategien vælges nøjagtigt) om en nedskrivning eller konvertering af likvidationsenhedens instrumenter og en upstreaming af tab til afviklingsenheden via den mellemliggende enhed i tilfælde af sammenbrud. Desuden kan virkningen af at medtage likvidationsenheder i kædestrukturernes fradrag være væsentlig for mellemliggende enheder i koncerner med mange datterselskaber, der er øremærket til likvidation, navnlig i betragtning af metoden med fradrag baseret på fuldstændige besiddelser, som kræver, at hele det ultimative datterselskabs kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, som besiddes af den mellemliggende enhed, skal fratrækkes.

Det ville være mere forholdsmæssigt at fjerne likvidationsenheder fra anvendelsesområdet for fradragene i kædestrukturernes, i betragtning af at der ikke er behov for at lede ressourcer nedstrøms for at rekapitalisere enheden i tilfælde af sammenbrud. Som følge heraf vil mellemliggende enheders eksponeringer mod likvidationsenheder ikke skulle fratrækkes, men risikovægtes i overensstemmelse med de gældende regler, hvilket kræver, at den mellemliggende enhed har kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver til dækning af potentielle tab på disse eksponeringer, men i mindre omfang sammenlignet med et fuldt fradrag. I tilfælde, hvor eksponeringerne mod likvidationsenheder ville være betydelige, kan dette påvirke de mellemliggende enheders mulighed for at overføre alle tab op til afviklingsenheden. De foreliggende data viser imidlertid, at andelen af eksponeringer mod likvidationsenheder er meget lav, navnlig i OpCo-strukturer¹⁰ (0,3 % af TREA samlet set, tabel 1, og 0,6 % af TREA i gennemsnit, tabel 2), hvilket minimerer de identificerede risici.

Alt i alt viser dataene, at mellemliggende enheders eksponeringer mod likvidationsenheder tilsammen tegner sig for 2 % af de mellemliggende enheders TREA og 0,3 % af deres TEM. Disse andele er imidlertid forskellige, når man ser på typen af koncernstruktur: op til 2,6 % af TREA og 0,3 % af TEM for HoldCo-strukturer mod 0,3 % af TREA og 0,1 % af TEM for OpCo-strukturer (tabel 1).

¹⁰ Data viser, at andelen er lidt højere for HoldCo-strukturer, men anvendelsen af konsolidering ville fjerne behovet for et fradrag og gøre denne justering knyttet til likvidationsenheder irrelevant.

Størrelsen af eksponeringer (TREA/TEM) efter metoden med fradrag baseret på fuldstændige besiddelser uden likvidationsenheder er naturligt højere end ved en metode baseret på fuldstændige besiddelser, der omfatter fradrag af eksponeringer mod likvidationsenheder, men forbliver under de niveauer, der opnås, hvis der blev fastsat et loft for fradragene i henhold til en behovsbaseret fradragsmetode.

Fjernelse af eksponeringer mod likvidationsenheder fra fradragene har faktisk en positiv indvirkning på de mellemliggende enheders samlede fradrag over hele linjen, men denne virkning når ikke det samme niveau som i en behovsbaseret fradragsmetode. For HoldCo-strukturer ville fradrag efter metoden baseret på fuldstændige besiddelser udgøre 14,7 % af TREA, reduceret til 13,2 % af TREA, hvis eksponeringer mod likvidationsenheder udelukkes, men stadig over de 11,1 % af TREA, der er opnået for fradrag efter en behovsbaseret metode. Prioritetsrækkefølgen og andelen er den samme for OpCo'er (henholdsvis 7,5 %, 6,9 % og 6 %). Alt i alt opnås lidt under halvdelen af afstanden mellem de to metoder ved at fjerne eksponeringer mod likvidationsenheder.

Fjernelse af eksponeringer mod likvidationsenheder vil imidlertid have forskellige konsekvenser for den type instrumenter, der påvirkes af fradragene og MREL- og kapitalpositionerne efter fradrag.

Antallet af mellemliggende enheder, der indgår i HoldCo-strukturer, og som er omfattet af et fradrag, der påvirker andre poster end nedskrivningsrelevante passiver (supplerende kapitalinstrumenter, hybride kernekapitalinstrumenter (AT1) og egentlige kernekapitalinstrumenter (CET1)), falder, når likvidationsenheder ikke medregnes, mens virkningerne forekommer mindre væsentlige for OpCo'er, da alle mellemliggende enheder, der på nuværende tidspunkt foretager fradrag i en kategori af kapitalgrundlag, fortsat vil foretage fradrag (af forholdsvis tilsvarende beløb) fra de samme kategorier. Dette skyldes også den begrænsede andel af eksponeringer mod likvidationsenheder for denne type mellemliggende enhed (tabel 2).

I betragtning af virkningerne på MREL og kapitalprocenterne forbedrer fjernelsen af eksponeringer mod likvidationsenheder situationen for en række mellemliggende enheder, der var i underskud i forhold til forskellige krav på grund af metoden med fradrag baseret på fuldstændige besiddelser, hvilket fjerner eller reducerer disse underskud, navnlig i én HoldCo- og to OpCo-strukturer¹¹. Desuden fører fjernelsen af eksponeringer mod likvidationsenheder undertiden til et mindre underskud i forhold til den behovsbaserede fradragsmetode¹². Virkningen synes dog at være begrænset, når man ser på overskuddene: Ved en behovsbaseret fradragsmetode er disse højere end ved metoden med fradrag baseret på fuldstændige besiddelser med eller uden likvidationsenheder, ca. 20-25 %, men kun i forhold til de samlede MREL-krav, hvilket viser, at valget af metoden med fradrag reelt ikke påvirker egentlige kernekapitalinstrumenter, hybride kernekapitalinstrumenter eller de samlede kapitalkravsprocenter (tabel 3).

I denne forbindelse vil en fjernelse af likvidationsenheder fra fradragsmekanismens anvendelsesområde forbedre kravets proportionalitet og afspejle virkningen af fradragene

¹¹ Navnlig havde to mellemliggende enheder et underskud i forhold til deres samlede MREL som følge af de fradrag, der ville blive reduceret fra 3,8 % til 2,1 % af TREA (-45 %), tre mellemliggende enheder havde et underskud i forhold til deres samlede MREL + CBR på grund af fradrag, der ville blive reduceret fra 4,2 % til 3,2 % af TREA (-24 %), og en mellemliggende enhed havde et underskud på sine hybride kernekapitalinstrumenter og samlede kapitalkravsprocenter, der ville blive reduceret til 0.

¹² Hvis besiddelserne af interne MREL-instrumenter i likvidationsenheder f.eks. ville blive fratrukket efter en behovsbaseret tilgang, mens de ikke ville blive fratrukket i dette scenarie, hvilket ville føre til et mindre underskud.

mere korrekt, uden at det påvirker metodens tilsynsmæssige soliditet og uden i væsentlig grad at ændre den balance, der er opnået med forordningen. Virkningerne synes ikke at udvise bias i forhold til en bestemt koncernstruktur, også i betragtning af de forskellige andele, som disse eksponeringer udgør i henholdsvis HoldCo- og OpCo-strukturer.

En sådan ændring kan derfor anvendes på alle koncerner, idet det bemærkes, at den vil blive irrelevant, hvis en mellemliggende enhed overholder det interne MREL på konsolideret grundlag (på grund af manglende fradrag i dette tilfælde).

iii) Anvendelse af et loft over fradragsniveauet (behovsbaseret fradragsmetode)

Internt MREL sikrer, at tab på datterselskabsniveau i en afviklingskoncern kan overføres på passende vis til afviklingsenheden, uden at datterselskabet sættes under afvikling. Indførelsen af en fradragsmekanisme har til formål at fremme denne interne tabsabsorbering ved at sikre, at tabene ikke forbliver fanget i en mellemliggende enhed, hvilket bringer gennemførelsen af koncernstrategien i fare.

En behovsbaseret tilgang kan svække koncernens afviklingsmuligheder, da et loft over det fradrag, der svarer til det interne MREL-krav (i stedet for kapaciteten), kan forhindre de mellemliggende enheder i på passende vis at overføre alle tab til afviklingsenheden, hvilket skaber mulige flaskehalse på niveauet for den mellemliggende enhed, da størrelsen af kapitalen og de nedskrivningsrelevante passiver, som afviklingsmyndigheden ville nedskrive eller konvertere i tilfælde af et datterselskabs sammenbrud, ikke ville blive begrænset af beløbet for det relevante interne MREL-krav. Det ville således føre til et tilsynsmæssigt mindre forsvarligt resultat.

Det behovsbaserede fradrag kan også påvirke sammenligneligheden mellem datterselskabets direkte og indirekte udstedelser af instrumenter til afviklingsenheden, hvilket muligvis skaber problemer med lige vilkår blandt bankerne afhængigt af deres organisationsstruktur og strider mod det oprindelige mål, som medlovgiverne forfølger, om ikke at foretrække én form for udstedelse frem for en anden. Endelig kan den behovsbaserede fradragsmetode ikke fuldt ud forhindre dobbelttælling af intern MREL-kapacitet på niveauet for den mellemliggende enhed.

Foretrukken løsning

I betragtning af resultatet af de forskellige politiske løsningsmodeller konkluderes det i analysen, at metoden med fradrag baseret på fuldstændige besiddelser, der er vedtaget i forordning (EU) 2022/2036, bør bevares. En ændring af metoden ved at indføre begrænsninger af størrelsen af fradrag svarende til de udstedende datterselskabers interne MREL-krav ville resultere i en mindre tilsynsmæssigt forsvarlig mekanisme og mindske fradragsmekanismens effektivitet og virkning, hvilket ville skabe risiko for flaskehalse i forbindelse med upstreaming af tab inden for en koncern. Det vil også svække sammenhængen i rammen, da en sådan ændring vil udgøre en væsentlig afvigelse fra den politiske enighed, som medlovgiverne nåede frem til i 2019, som afspejlet i EBA's mandat i artikel 45f, stk. 6, i BRRD for at sikre, at direkte og indirekte tegning af internt MREL ikke fører til et andet resultat.

I vurderingen konkluderes det imidlertid også, at det er hensigtsmæssigt og nødvendigt at justere mekanismen ved margenen for at imødekomme de betænkeligheder, der er givet udtryk for med hensyn til virkningen af metoden med fradrag baseret på fuldstændige besiddelser for visse koncernstrukturer, på en måde, der øger proportionaliteten og ikke bringer overførslen af tab og kapital inden for en afviklingskoncern i fare. I overensstemmelse med de løsningsmodeller, der er vurderet i konsekvensanalysen, vil de ændringer, der bedst kan nå disse mål og forbedre sammenhængen med afviklingsrammen, bestå i at: i) tillade

visse mellemliggende enheder, dvs. mellemliggende enheder, der indgår i HoldCo-strukturer, og OpCo-strukturer, hvor tilsynskravene allerede er fastsat på konsolideret grundlag, at overholde det interne MREL på konsolideret grundlag med forbehold af afviklingsmyndighedens afgørelse og ii) at udelukke likvidationsenheder fra fradragsmekanismens anvendelsesområde.

Tabel 1: Eksponeringsbeløb

Parameter	Koncernstruktur	Ændring i eksponeringsbeløb (i forhold til referencescenariet)			Eksponeringer over for likvidationsenheder i % (i forhold til referencescenariet)
		Fradrag baseret på fuldstændige besiddelser	Behovsbaseret fradrag	Delkonsolidering	
TREA	HoldCo	28,1%	24,7%	7,5%	2,6%
	OpCo	14,3%	11,6%	62,9%	0,3%
	I alt	24,1%	21,0%	23,4%	2,0%
TEM	HoldCo	5,0%	4,1%	42,3%	0,3%
	OpCo	2,7%	2,2%	74,0%	0,1%
	I alt	4,3%	3,5%	52,1%	0,3%

Kilde: Kommissionens personale, baseret på data fra SRB, pr. 31. december 2021.

Tabel 2: Fradrag

Fradrag (% af TREA)		Fradrag baseret på fuldstændige besiddelser			Behovsbaseret fradrag			Fradrag baseret på fuldstændige besiddelser uden		
Kategori	Parameter	HoldCo	OpCo	I alt	HoldCo	OpCo	I alt	HoldCo	OpCo	I alt
I alt	Gennemsnit	14,7%	7,5%	12,3%	11,1%	6,0%	9,5%	13,2%	6,9%	11,2%
	# for banker	5	5	10	5	5	10	5	5	10
heraf: trukket fra T2	Gennemsnit	0,9%	1,7%	1,1%	1,2%	1,5%	1,4%	1,8%	1,7%	1,7%
	# for banker	2	4	6	1	4	5	1	4	5
heraf: trukket fra ATI	Gennemsnit	2,4%	2,3%	2,3%		2,1%	2,1%		2,3%	2,3%
	# for banker	1	4	5		4	4		4	4
heraf: trukket fra CET1	Gennemsnit	1,1%	5,2%	3,7%	0,3%	3,9%	3,7%	0,3%	5,2%	5,0%
	# for banker	2	4	6	1	4	5	1	3	4

Kilde: Kommissionens personale, baseret på data fra SRB, pr. 31. december 2021.

Tabel 3: Indvirkning på MREL og solvenssituationen

Overskud/underskud (% af TREA)		Referencescenarie			Fradrag baseret på fuldstændige besiddelser			Behovsbaseret fradrag			Fradrag baseret på fuldstændige besiddelser uden			Delkonsolidering		
Krav	Parameter	HoldCo	OpCo	I alt	HoldCo	OpCo	I alt	HoldCo	OpCo	I alt	HoldCo	OpCo	I alt	HoldCo	OpCo	I alt
MREL	Gennemsnitligt underskud		-0,3%	-0,3%		-3,8%	-3,8%		-2,5%	-2,5%		-2,1%	-2,1%		-6,1%	-6,1%
	# for banker		1	1		2	2		2	2		2	2		1	1
	Gennemsnitligt overskud	9,4%	7,5%	8,9%	6,8%	4,6%	6,3%	8,1%	4,9%	7,4%	6,7%	4,6%	6,2%	7,3%	2,7%	5,8%
MREL + CBR	# for banker	5	4	9	5	3	8	5	3	8	5	3	8	5	3	8
	Gennemsnitligt underskud		-2,4%	-2,4%	-2,6%	-6,1%	-4,2%	-1,5%	-4,8%	-2,9%	-2,2%	-4,5%	-3,2%		-3,4%	-3,4%
	# for banker		2	2	1	2	3	1	2	3	1	2	3		2	2
CET1	Gennemsnitligt overskud	6,4%	5,3%	6,1%	5,2%	1,7%	4,2%	6,7%	1,9%	5,4%	5,2%	1,7%	4,2%	4,2%	0,8%	3,5%
	# for banker	5	3	8	4	3	7	4	3	7	4	3	7	5	2	7
	Gennemsnitligt underskud															
T1	# for banker															
	Gennemsnitligt overskud	10,4%	13,2%	11,2%	15,4%	12,3%	14,4%	15,3%	12,7%	14,5%	14,9%	12,6%	14,2%	10,3%	8,5%	9,9%
	# for banker	5	5	10	5	5	10	5	5	10	5	5	10	5	2	7
OCR	Gennemsnitligt underskud					-1,4%	-1,4%									
	# for banker					1	1									
	Gennemsnitligt overskud	10,7%	12,9%	11,4%	15,9%	11,6%	14,5%	16,2%	11,1%	14,6%	15,8%	11,0%	14,3%	10,4%	7,7%	9,8%
OCR	# for banker	5	5	10	5	4	9	5	5	10	5	5	10	5	2	7
	Gennemsnitligt underskud					-3,2%	-3,2%		-0,7%	-0,7%						
	# for banker					1	1		1	1						
OCR	Gennemsnitligt overskud	8,2%	9,8%	8,7%	14,1%	7,3%	12,0%	14,3%	7,5%	12,2%	14,0%	6,9%	11,8%	8,4%	5,5%	7,8%
	# for banker	5	5	10	5	4	9	5	4	9	5	5	10	5	2	7

Kilde: Kommissionens personale, baseret på data fra SRB, pr. 31. december 2021.

Andre overvejelser vedrørende likvidationsenheder

For at sikre sammenhæng med resten af rammen skal udelukkelsen af likvidationsenheder fra anvendelsesområdet for fradragmekanismen for indirekte tegning af internt MREL overvejes i en bredere sammenhæng med de relevante bestemmelser i BRRD og SRMR, der finder anvendelse på disse enheder.

I henhold til de eksisterende regler i BRRD og SRMR skal afviklingsmyndighederne vedtage MREL-afgørelser for alle institutter og enheder, der er omfattet af disse retsakter, herunder likvidationsenheder. Kalibreringen af kravet står i et rimeligt forhold til den kendsgerning, at disse enheder ville blive likvideret ved almindelig insolvensbehandling, og kravet er derfor i de fleste tilfælde og med forbehold af afviklingsmyndighedens afgørelse begrænset til den pågældende enheds kapitalgrundlagskrav (tabsabsorberingsbeløbet — artikel 45c, stk. 2, andet afsnit, i BRRD og artikel 12d, stk. 2, andet afsnit, i SRMR). Den eneste undtagelse fra denne situation vil opstå i tilfælde, hvor afviklingsmyndigheden fastslår, at MREL bør overstige tabsabsorberingsbeløbet, navnlig på grund af den mulige indvirkning på den finansielle stabilitet og risikoen for afsmitning på det finansielle system (artikel 45c, stk. 2, tredje afsnit, i BRRD og artikel 12d, stk. 2, tredje afsnit, i SRMR).

Den nuværende fastsættelse af MREL for likvidationsenheder lægger en betydelig byrde på afviklingsmyndighederne i form af regelmæssige MREL-afgørelser på grund af

sammenhængen med afviklingsplanlægningen og på bankerne i form af sikring af overvågning og overholdelse af andre relaterede krav, såsom ordningen med forudgående tilladelse til at opkræve, indfri, tilbagebetale eller genkøbe nedskrivningsrelevante passiver, jf. artikel 77, stk. 2, og artikel 78a i CRR. I praksis ændrer denne afgørelse imidlertid meget lidt med hensyn til strukturen af de passiver, der anvendes til at opfylde MREL, fordi likvidationsenheden allerede skal opfylde sine kapitalgrundlagskrav ved at anvende kapitalgrundlagsinstrumenter (så længe enheden er underlagt tilsynskrav på individuelt grundlag). Den manglende merværdi af disse MREL-afgørelser synes, når de afspejler de eksisterende kapitalgrundlagskrav, at kræve en ændring af lovgivningen, som vil fjerne afviklingsmyndighedernes forpligtelse til at fastsætte MREL for likvidationsenheder under særlige omstændigheder.

Hvis afviklingsmyndigheden finder, at en enhed, der indgår i en afviklingskoncern, kan betragtes som en afviklingsenhed, vil fjernelsen af likvidationsenheder fra anvendelsesområdet for fradragsmekanismen for internt MREL indirekte blive opnået ved, at der ikke findes et MREL-krav på den pågældende enheds niveau (da den ikke vil kunne være en del af en ordning for indirekte udstedelse af ressourcer, der anvendes til at opfylde et internt MREL-krav), hvorved der sikres sammenhæng mellem forslagene.

Et lignende ræsonnement gælder for anvendelsen af ordningen med forudgående tilladelse til at opkræve, indfri, tilbagebetale eller genkøbe nedskrivningsrelevante passiver, hvor fraværet af et MREL-krav naturligt fjerner likvidationsenheder fra anvendelsesområdet for ordningen med forudgående tilladelse (da likvidationsenheden ikke ville have nedskrivningsrelevante passiver på sin balance, selv om visse passiver ville opfylde kravene til at være nedskrivningsrelevante).

For de likvidationsenheder, hvis MREL er fastsat til et niveau, der overstiger tabsabsorberingsbeløbet (dvs. kapitalgrundlagskravene), bør de eksisterende regler om vedtagelse af en MREL-afgørelse, forudgående tilladelse til at opkræve, indfri, tilbagebetale eller genkøbe nedskrivningsrelevante passiver og medtagelse i anvendelsesområdet for kædestrukturen ikke desto mindre fortsat finde anvendelse.

- **Målrettet regulering og forenkling**

Revisionen er rettet mod specifikke bestemmelser vedrørende operationaliseringen af den interne MREL-ramme med særlig vægt på spørgsmål om lige vilkår mellem forskellige bankkoncernstrukturer og reduktion af den administrative byrde for visse enheder, for hvilke afviklingsmyndighederne mener, at de kan likvideres troværdigt ved insolvens i tilfælde af sammenbrud.

Den foreslåede reform forventes at medføre fordele med hensyn til rammens effektivitet, juridisk klarhed og bedre proportionalitet i kravene.

Reformen er teknologineutral og påvirker ikke den digitale parathed.

- **Grundlæggende rettigheder**

EU har forpligtet sig til et højt niveau af beskyttelse af de grundlæggende rettigheder og har undertegnet en lang række menneskerettighedskonventioner. Forslaget er i overensstemmelse med disse rettigheder, som de er nedfældet i de primære FN-konventioner om menneskerettigheder, Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som er en integreret del af EU-traktaterne, og den europæiske menneskerettighedskonvention.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Dette forslag har ingen virkning for EU-budgettet.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Forslaget kræver, at medlemsstaterne gennemfører ændringerne af BRRD i deres nationale love inden for seks måneder fra dette ændringsdirektivs ikrafttræden. Ændringerne af SRMR bør finde anvendelse samtidig.

De ændringer, der indføres i artikel 45i, stk. 4, bør styrke den indberetning til afviklingsmyndighederne, der foretages af likvidationsenheder, hvis MREL overstiger det beløb, der er nødvendigt for tabsabsorbering, og vil derfor fortsat være omfattet af en MREL-afgørelse, der omfatter størrelsen og sammensætningen af deres MREL-kapacitet.

6. NÆRMERE REDEGØRELSE FOR DE ENKELTE BESTEMMELSER I FORSLAGET

MREL for likvidationsenheder

Der tilføjes en ny definition i artikel 2, stk. 1, nr. 83aa), i BRRD og i artikel 3, stk. 1, nr. 24aa), i SRMR, i henhold til hvilken henvisninger til "likvidationsenheder" bør forstås som henvisninger til enheder, hvis afviklingsplan indeholder bestemmelser om deres likvidation på en velordnet måde i overensstemmelse med gældende national ret i tilfælde af sammenbrud.

For at opnå en reduktion af den reguleringsmæssige byrde, samtidig med at afviklingsmyndighedernes mulighed for fortsat at fastsætte MREL for likvidationsenheder i visse undtagelsestilfælde bevares, erstattes artikel 45c, stk. 2, andet og tredje afsnit, med et nyt stk. 2a, som fastsætter den nye generelle regel om, at afviklingsmyndighederne ikke bør fastsætte MREL for likvidationsenheder. Der indføres lignende ændringer i artikel 12d i SRMR med udeladelse af stk. 2, andet og tredje afsnit, og indsættelse af et nyt stk. 2a.

Afviklingsmyndighedens mulighed for at fastsætte et MREL, dvs. at fastsætte et krav over tabsabsorberingsbeløbet, bevares, hvor det er nødvendigt for at beskytte den finansielle stabilitet eller begrænse den potentielle afsmitning på det finansielle system, dvs. de eksisterende kriterier i den gældende lovgivning.

Hvis afviklingsmyndigheden finder, at en enhed, der indgår i en afviklingskoncern, kan betragtes som en likvidationsenhed, bør den konsolidering, der gennemføres med henblik på det eksterne MREL, der finder anvendelse på den afviklingsenhed, der leder afviklingskoncernen, omfatte likvidationsenheden, sådan som det hidtil har været praksis.

Anvendelse af en ordning med forudgående tilladelse på likvidationsenheder

Enheder, der er øremærket til likvidation, er i øjeblikket omfattet af ordningen med forudgående tilladelse i artikel 78a i CRR i kraft af krydshenvisningerne i artikel 45b, stk. 1, og 45f, stk. 2, i BRRD samt artikel 12c, stk. 1, og 12g, stk. 1, i SRMR til de fælles anerkendelseskriterier, der er defineret i artikel 72a-72c i CRR. De proceduremæssige forpligtelser, der følger af denne bestemmelse, er imidlertid uforholdsmæssige for de fleste likvidationsenheder, da de ikke forventes at have en tabsabsorberende evne over deres kapitalgrundlagskrav. I et sådant scenario er rationalet bag reglerne om forudgående tilladelse — som giver afviklingsmyndighederne beføjelse til at overvåge de foranstaltninger, der fører til en reduktion af beholdningen af nedskrivningsrelevante passiver — ikke til stede. Desuden

findes der allerede en særskilt ordning for forudgående tilladelse til førtidig indfrielse af kapitalgrundlagsinstrumenter (artikel 78 i CRR), som fortsat vil finde anvendelse på alle institutter.

For at mindske den reguleringsmæssige byrde for likvidationsenheder, der skal ansøge om forudgående tilladelse til at reducere nedskrivningsrelevante passivinstrumenter, og for de myndigheder, der skal vurdere sådanne ansøgninger, fastsætter artikel 45c, stk. 2a, i BRRD og artikel 12d, stk. 2a, i SRMR udtrykkeligt, at ordningen med forudgående tilladelse i henhold til artikel 77, stk. 2, og 78a i CRR ikke bør finde anvendelse på likvidationsenheder, for hvilke afviklingsmyndigheden ikke har fastsat et MREL. Dette ville under alle omstændigheder være den naturlige konsekvens af fjernelsen af MREL-afgørelser for disse likvidationsenheder, da manglen på en MREL-afgørelse betyder, at de ikke længere har nedskrivningsrelevante passiver på deres balance, da de ikke længere er omfattet af et MREL-krav.

For likvidationsenheder, for hvilke afviklingsmyndigheden har vedtaget en MREL-afgørelse, der overstiger tabsabsorberingsbeløbet, finder artikel 77, stk. 2, og 78a i CRR fortsat anvendelse.

Likvidationsenheder som led i kædestrukturer

I den analyse, der er foretaget i henhold til revisionsmandatet i artikel 129 i BRRD, er det blevet konkluderet, at det er hensigtsmæssigt at udelukke likvidationsenheder fra anvendelsesområdet for reglerne om kædestrukturer, nærmere bestemt at det ikke længere kræves, at kapitalgrundlagsinstrumenter og andre passiver udstedt af likvidationsenheder uden en MREL-afgørelse, som besiddes af en mellemliggende enhed, skal fratrækkes af sidstnævnte. Dette vil gælde, hvis afviklingsmyndigheden i forbindelse med afviklingsplanlægningen har vurderet, at en enhed, der indgår i en afviklingskoncern, kan betragtes som en likvidationsenhed.

I et sådant scenario er likvidationsenheden ikke længere forpligtet til at overholde MREL-kravet, og der er derfor ingen indirekte tegning af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL gennem den kæde, der udgøres af afviklingsenheden, den mellemliggende enhed og likvidationsenheden. I tilfælde af sammenbrud er det i afviklingsstrategien ikke forudsat, at likvidationsenheden vil blive støttet af afviklingsenheden, hvilket betyder, at der ikke kan forventes en upstreaming af tab fra likvidationsenheden til afviklingsenheden via den mellemliggende enhed, og det samme gælder downstreamingen af kapital i den modsatte retning.

Derfor fastsætter den nye artikel 45c, stk. 2a, i BRRD og artikel 12d, stk. 2a, i SRMR udtrykkeligt, at besiddelser af kapitalgrundlagsinstrumenter eller passiver udstedt af likvidationsenheder, som ikke længere er omfattet af en MREL-afgørelse, ikke bør fratrækkes af det mellemliggende moderselskab i henhold til reglerne om fradrag i kædestrukturer. Mellemliggende enheder, der besidder kapitalgrundlagsinstrumenter og passiver udstedt af likvidationsenheder, skal derfor anvende risikovægte for disse eksponeringer og medtage dem i deres samlede eksponeringsmål. Da disse eksponeringer vil blive taget i betragtning ved beregningen af den mellemliggende enheds samlede risikoeksponeringsbeløb og samlede eksponeringsmål, sikrer dette, at den mellemliggende enhed vil være forpligtet til at besidde et vist internt MREL, der afspejler disse eksponeringer mod likvidationsenhederne.

Likvidationsenheder, for hvilke afviklingsmyndighederne udøver deres skønsbeføjelse til at fastsætte MREL til et beløb, der overstiger kapitalgrundlagskravene, vil dog stadig være omfattet af reglerne om fradrag i kædestrukturer.

Likvidationsenheders indberetning

I henhold til den gældende artikel 45i, stk. 4, er likvidationsenheder ikke forpligtet til at indberette deres MREL til afviklingsmyndigheden eller offentliggøre det, uanset kalibreringen af deres MREL.

Dette er et problem for afviklingsmyndighederne i tilfælde, hvor de skal vurdere, om en ændring af strategien anses for hensigtsmæssig, eller om MREL-kalibreringen bør øges til et niveau, der overstiger tabsabsorberingsbeløbet. For at løse dette problem anmoder afviklingsmyndighederne i øjeblikket sådanne banker om forenklet indberetning, der er mindre kompleks og detaljeret end krævet i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/763¹³ i henhold til artikel 45i i BRRD.

Artikel 45i ændres derfor for at indføre en lovbestemt indberetningsordning i retsakten for likvidationsenheder, for hvilke der er vedtaget en MREL-afgørelse (dvs. hvor MREL overstiger tabsabsorberingsbeløbet).

For likvidationsenheder, hvor der ikke er fastsat et MREL, bevares status quo, og der er ingen særlige MREL-indberetnings- eller oplysningsforpligtelser. Da indberetningen med henblik på afviklingsplanlægning forbliver uændret og således fortsat vil finde anvendelse på alle likvidationsenheder, vil afviklingsmyndighederne stadig kunne indhente de relevante oplysninger, f.eks. med henblik på at beslutte, om den strategi, der er planlagt for den pågældende enhed eller den relevante MREL-kalibrering, skal ændres.

Konsolideret internt MREL

I den analyse, som Kommissionen har foretaget i henhold til den revisionsklausul, der blev indført ved forordning (EU) 2022/2036, konkluderes det, at det er hensigtsmæssigt at tillade visse mellemliggende enheder, der indgår i enten HoldCo- eller OpCo-strukturer, at overholde det interne MREL på konsolideret grundlag.

Ud over fordelene for proportionaliteten af reglerne om fradrag i kædestrukturer og for minimeringen af eventuelle forskelle med hensyn til lige vilkår mellem forskellige typer bankkoncernstrukturer anses det også for nyttigt at udvide muligheden for at overholde det interne MREL på et konsolideret grundlag af følgende årsager:

- Det letter kalibreringen af det interne MREL for de datterselskaber, der ikke er afviklingsenheder, og som kun har deres krav om yderligere kapitalgrundlag (artikel 104a i CRD) og kombinerede bufferkrav (artikel 128, nr. 6), i CRD) fastsat på konsolideret grundlag.
- Den præciserer anvendelsen af beføjelsen til at forbyde visse udlodninger over det maksimale udlodningsbeløb i forbindelse med MREL (M-MUB'er — artikel 16a i BRRD og artikel 10a i SRMR) i forbindelse med de datterselskaber, hvis kombinerede buffer er blevet fastsat på konsolideret grundlag.
- Det sikrer, at datterselskabet har tilstrækkelig intern kapacitet på forhånd, således at det i tilfælde af sammenbrud er i stand til at absorbere sine tab og igen opfylde sine konsoliderede kapitalgrundlagskrav.

Artikel 45f, stk. 1, i BRRD og artikel 12g, stk. 1, i SRMR ændres således for at give afviklingsmyndigheden skønsbeføjelser til at fastsætte det interne MREL på konsolideret

¹³ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/763 af 23. april 2021 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår indberetning med henblik på tilsyn og offentliggørelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (EUT L 168 af 12.5.2021, s. 1).

grundlag for et datterselskab af en afviklingsenhed. Denne mulighed er tilgængelig, uanset hvilken type bankkoncernstruktur den mellemliggende enhed tilhører.

Denne mulighed er underlagt tre vigtige garantier. For det første bør den mellemliggende enhed for HoldCo-strukturer være det eneste direkte datterinstitut eller den eneste enhed i anvendelsesområdet for BRRD eller SRMR, alt efter hvad der er relevant, for en afviklingsenhed, der er et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen. Dette sikrer, at muligheden kun er tilgængelig for de HoldCo-strukturer, hvis mellemliggende enhed centraliserer koncerninterne eksponeringer. Alternativt skal kravet om yderligere kapitalgrundlag og det kombinerede bufferkrav, der gælder for datterselskabet, som ikke er en afviklingsenhed, for andre typer bankkoncernstrukturer være fastsat af den kompetente myndighed på samme konsolideringsgrundlag. For det andet bør afviklingsenheden og den mellemliggende enhed være etableret i samme medlemsstat og indgå i samme afviklingskoncern. For det tredje skal afviklingsmyndigheden have konkluderet, at overholdelse af det interne MREL på konsolideret grundlag ikke i væsentlig grad påvirker afviklingsmulighederne for den afviklingskoncern, som datterselskabet tilhører, eller anvendelsen af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne på dette datterselskab eller på andre enheder i samme afviklingskoncern. Sidstnævnte betingelse vil f.eks. gøre det muligt for afviklingsmyndigheden ikke at fastsætte det interne MREL på et konsolideret grundlag i de situationer, hvor de individuelle krav, der gælder for datterselskabet, er højere.

Fastsættelsen af det interne MREL på konsolideret grundlag fjerner afviklingsmyndighedens mulighed for at fastsætte det interne MREL på individuelt grundlag for den samme enhed. Dette er i overensstemmelse med de ændringer, der er indført i MREL-rammen ved BRRD II og SRMR II, og som ikke længere gør det muligt at fastsætte MREL på flere forskellige grundlag i forhold til den samme enhed. Dette bør ikke betragtes som en undtagelse til fordel for den pågældende enhed, fordi opfyldelse af MREL-kravet fortsat vil være påkrævet, om end på et andet grundlag.

Det er vigtigt at bemærke, at den mulighed, der nu indføres i artikel 45f, stk. 1, i BRRD og i artikel 12g, stk. 1, i SRMR, ikke indebærer, at den berørte enheds datterselskaber indrømmes undtagelser fra det interne MREL. Undtagelser fra internt MREL bør kun være mulige, hvis de eksisterende betingelser i artikel 45f, stk. 3 eller (4), i BRRD og artikel 12h i SRMR er opfyldt.

Med hensyn til de instrumenter, der kan anvendes af datterselskabet, som ikke er en afviklingsenhed, til at opfylde sit konsoliderede interne MREL, finder de generelle regler om overholdelse af konsoliderede krav og anerkendelseskriterierne i artikel 45f i BRRD og artikel 12g i SRMR anvendelse. Desuden indføres der et nyt stk. 2a i artikel 45f i BRRD og i artikel 12g i SRMR for at præcisere, at hvis de datterselskaber, der er omfattet af konsolideringen af en enhed, der skal overholde det konsoliderede interne MREL, har udstedt nedskrivningsrelevante passiver til andre enheder i samme afviklingskoncern, men uden for dette konsolideringsområde, eller til en eksisterende aktionær, der ikke tilhører den samme afviklingskoncern, skal disse passiver indgå i den mellemliggende enheds kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver op til visse grænser. Dette vil gøre det muligt at medregne direkte udstedelser af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL mellem det ultimative datterselskab og afviklingsenheden ved opfyldelsen af den mellemliggende enheds konsoliderede interne MREL. Denne nye regel sikrer tilpasning til beregningen af kapitalgrundlaget på konsolideret grundlag og svarer til reglen i artikel 45b, stk. 3, i BRRD og artikel 12c, stk. 3, i SRMR, der finder anvendelse på afviklingsenheders eksterne MREL. Tilsvarende sikrer begrænsningerne i disse ændringer, at

overskudskapaciteten i disse mellemliggende enheders datterselskaber ikke kan anvendes til at overholde det relevante konsoliderede interne MREL.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV**om ændring af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår
visse aspekter af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante
passiver**

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
 under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,
 under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,
 efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,
 under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁴,
 under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁵,
 efter den almindelige lovgivningsprocedure, og
 ud fra følgende betragtninger:

- (1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/879¹⁶ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/877¹⁷ ændrede minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver ("MREL") som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU¹⁸ og i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014¹⁹, som finder anvendelse på kreditinstitutter og investeringsselskaber (institutter), der er etableret i Unionen, samt på enhver anden enhed, der er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2014/59/EU eller forordning (EU) nr. 806/2014 (enheder). Disse ændringer forudsætter, at det interne MREL, dvs. MREL, der finder

¹⁴ EUT C [...] af [...], s. [...].

¹⁵ EUT C [...] af [...], s. [...].

¹⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/879 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF (EUT L 150 af 7.6.2019, s. 296).

¹⁷ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/877 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet (EUT L 150 af 7.6.2019, s. 226).

¹⁸ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).

¹⁹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 225 af 30.7.2014, s. 1).

anvendelse på institutter og enheder, der er datterselskaber af afviklingsenheder, men som ikke selv er afviklingsenheder, kan opfyldes af disse enheder ved hjælp af instrumenter, der er udstedt til og købt af afviklingsenheden enten direkte eller indirekte gennem andre enheder i samme afviklingskoncern.

- (2) EU's MREL-ramme blev yderligere ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2036²⁰, som indførte specifikke regler om fradrag for indirekte tegning af instrumenter, der er nedskrivningsrelevante med henblik på at opfylde det interne MREL. Ved nævnte forordning blev der i direktiv 2014/59/EU indført et krav om, at Kommissionen skal gennemgå indvirkningen af den indirekte tegning af instrumenter, der er nedskrivningsrelevante med henblik på at opfylde MREL, på de lige vilkår mellem forskellige typer bankkoncernstrukturer, herunder når bankkoncerner har et operativt selskab mellem det holdingselskab, der er identificeret som en afviklingsenhed, og dets datterselskaber. Kommissionen blev anmodet om at vurdere, om enheder, der ikke selv er afviklingsenheder, bør være i stand til at opfylde MREL-kravet på konsolideret grundlag. Kommissionen blev desuden anmodet om at evaluere behandlingen i henhold til MREL-reglerne af enheder, hvis afviklingsplan fastsætter, at disse enheder skal likvideres ved almindelig insolvensbehandling ("likvidationsenheder"). Endelig blev Kommissionen anmodet om at vurdere, om det er hensigtsmæssigt at begrænse størrelsen af de fradrag, der kræves i henhold til artikel 72e, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013²¹.
- (3) Kommissionens gennemgang viste, at det ville være hensigtsmæssigt og stå i et rimeligt forhold til de mål, der forfølges med reglerne om internt MREL, at gøre det muligt for afviklingsmyndighederne at fastsætte det interne MREL på et konsolideret grundlag for en vifte af enheder, der er bredere end den vifte, der følger af anvendelsen af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014, når en sådan bredere vifte omfatter institutter og enheder, der ikke selv er afviklingsenheder, men som er datterselskaber af afviklingsenheder, og som selv kontrollerer datterselskaber, der er omfattet af MREL ("mellemliggende enheder"). Dette ville navnlig være tilfældet for de bankkoncerner, der ledes af et holdingselskab. I sådanne tilfælde centraliserer de mellemliggende enheder naturligt koncerninterne eksponeringer og kanaliserer de interne MREL-nedskrivningsrelevante ressourcer, der på forhånd er placeret af afviklingsenheden. På grund af denne struktur vil sådanne mellemliggende enheder blive uforholdsmæssigt hårdt ramt af fradragsreglerne. Kommissionen konkluderede også, at MREL-rammen ville blive mere forholdsmæssig gennem fjernelse af likvidationsenheders udstedelser fra anvendelsesområdet for de eksponeringer, som en mellemliggende enhed skal fratække i henhold til fradragsmekanismen for indirekte tegning af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL. En likvidationsenhed skal ikke støttes af afviklingsenheden i tilfælde af sammenbrud, hvilket fjerner behovet for at beskytte eventuelle tabs- og kapitaloverførselsmekanismer inden for afviklingskoncerner, hvilket var formålet med

²⁰ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2036 af 19. oktober 2022 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2014/59/EU for så vidt angår den tilsynsmæssige behandling af globale systemisk vigtige institutter med en multiple-point-of-entry-afviklingsstrategi og metoder til indirekte tegning af instrumenter, der er nedskrivningsrelevante med henblik på at opfylde minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (EUT L 275 af 25.10.2022, s. 1).

²¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

de fradragsregler, der blev indført ved forordning (EU) 2022/2036. I modsætning hertil vil afviklingskoncernens resterende enheder skulle støttes af afviklingsenheden i tilfælde af vanskeligheder eller sammenbrud. De nødvendige MREL-ressourcer bør derfor være til stede på alle niveauer i afviklingskoncernen, og deres mulighed for tabsabsorbering og rekapitalisering bør sikres gennem fradragsmekanismen. I Kommissionens gennemgang blev det således konkluderet, at mellemliggende enheder fortsat bør fratrage det fulde beløb af deres besiddelser af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL udstedt af andre ikke-likvidationsenheder i samme afviklingskoncern.

- (4) I henhold til artikel 45f i direktiv 2014/59/EU og artikel 12g i forordning (EU) nr. 806/2014 skal institutter og enheder opfylde det interne MREL på individuelt grundlag. Overholdelse på konsolideret grundlag er kun tilladt i to specifikke tilfælde: for moderselskaber i Unionen, der ikke er afviklingsenheder, og som er datterselskaber af tredjelandsenheder, og for moderselskaber for institutter eller enheder, der er undtaget fra det interne MREL. I henhold til artikel 72e, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013 er en mellemliggende enhed, hvis den opfylder sit MREL-krav på konsolideret grundlag, ikke forpligtet til at fratrage besiddelser af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL i andre enheder, der tilhører samme afviklingskoncern og indgår i dens konsolideringsområde, da overholdelse af det interne MREL på konsolideret grundlag giver tilsvarende virkning. Kommissionens gennemgang har vist, at mellemliggende enheder i bankkoncerner, der ledes af et holdingselskab, også bør være i stand til at overholde det interne MREL på et konsolideret grundlag. Gennemgangen viste endvidere, at hvis den mellemliggende enhed er omfattet af kapitalgrundlagskrav eller et kombineret bufferkrav på konsolideret grundlag, kan overholdelse af det interne MREL på individuelt grundlag skabe en risiko for, at de nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL, der på forhånd er placeret på niveauet for den mellemliggende enhed, ikke er tilstrækkelige til igen at opfylde det gældende konsoliderede kapitalgrundlagskrav efter nedskrivningen og konverteringen af disse nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL. Desuden ville der mangle et centralt input i beregningen af MREL-kravet for det pågældende institut eller den pågældende enhed, hvis kravet om yderligere kapitalgrundlag eller det kombinerede bufferkrav blev fastsat på et andet konsolideringsgrundlag, hvilket gør beregningen af kravet udfordrende. Afviklingsmyndighedernes beføjelse til i overensstemmelse med artikel 16a i direktiv 2014/59/EU og artikel 10a i forordning (EU) nr. 806/2014 at forbyde visse udlodninger ud over det maksimale udlodningsbeløb, der er knyttet til MREL for det enkelte datterselskab, bliver ligeledes en udfordring at udøve, hvis det centrale parameter, det kombinerede bufferkrav, ikke fastsættes på samme grundlag som det interne MREL. Af disse grunde bør muligheden for at opfylde det interne MREL på konsolideret grundlag også være tilgængelig for andre typer bankkoncernstrukturer, når den mellemliggende enhed er underlagt kapitalgrundlagskrav eller et kombineret bufferkrav på konsolideret grundlag.
- (5) For at sikre, at muligheden for at overholde MREL på konsolideret grundlag kun er tilgængelig i de relevante tilfælde, der er udpeget i Kommissionens gennemgang, og ikke fører til mangel på nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL i hele afviklingskoncernen, bør beføjelsen til at fastsætte det interne MREL på et konsolideret grundlag for mellemliggende enheder være en skønsbeføjelse for afviklingsmyndigheden og være underlagt visse betingelser. Den mellemliggende enhed bør være det eneste direkte datterselskab, dvs. et institut eller en enhed, af en afviklingsenhed, som er et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet

finansielt moderholdingselskab i Unionen, som er etableret i samme medlemsstat og er en del af samme afviklingskoncern. Alternativt bør den pågældende mellemliggende enhed opfylde kravet om yderligere kapitalgrundlag eller det kombinerede bufferkrav på grundlag af dens konsoliderede situation. I begge tilfælde bør overholdelsen af det interne MREL på konsolideret grundlag imidlertid efter afviklingsmyndighedens vurdering ikke i væsentlig grad have negative virkninger for afviklingsmulighederne for den pågældende afviklingskoncern eller afviklingsmyndighedens anvendelse af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i den pågældende mellemliggende enhed eller andre enheder i dens afviklingskoncern.

- (6) I henhold til artikel 45f, stk. 2, i direktiv 2014/59/EU og artikel 12g, stk. 2, i forordning (EU) nr. 806/2014 kan mellemliggende enheder opfylde det konsoliderede interne MREL ved hjælp af kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver. For fuldt ud at kunne opfylde MREL-kravet på konsolideret grundlag er det nødvendigt at sikre, at de nedskrivningsrelevante passiver i mellemliggende enheder beregnes på en måde, der svarer til beregningen af kapitalgrundlaget. Kriterierne for nedskrivningsrelevante passiver, der kan anvendes til at opfylde det interne MREL på konsolideret grundlag, bør derfor tilpasses reglerne om beregning af konsolideret kapitalgrundlag i forordning (EU) nr. 575/2013. For at sikre overensstemmelse med de eksisterende regler om det eksterne MREL bør denne tilpasning også afspejle de eksisterende regler i artikel 45b, stk. 3, i direktiv 2014/59/EU og artikel 12d, stk. 3, i forordning (EU) nr. 806/2014 om beregning af nedskrivningsrelevante passiver, som afviklingsenheder kan anvende til at opfylde deres konsoliderede MREL. Det er navnlig nødvendigt at sikre, at nedskrivningsrelevante passiver, der er udstedt af datterselskaber af den enhed, der er omfattet af det konsoliderede interne MREL, og som besiddes af andre enheder i samme afviklingskoncern, men som ikke er omfattet af konsolideringen, herunder afviklingsenheden, eller af eksisterende aktionærer, der ikke tilhører samme afviklingskoncern, medregnes i kapitalgrundlaget og nedskrivningsrelevante passiver i den enhed, der er omfattet af det konsoliderede interne MREL.
- (7) For likvidationsenheder er MREL-kravet normalt begrænset til det beløb, der er nødvendigt for tabsabsorbering, hvilket svarer til kapitalgrundlagskravene. I sådanne tilfælde medfører MREL ikke for likvidationsenheden yderligere krav, der er direkte knyttet til afviklingsrammen. Det betyder, at en likvidationsenhed fuldt ud kan opfylde MREL-kravet ved at opfylde kapitalgrundlagskravene, og at afviklingsmyndighedens særlige afgørelse om fastsættelse af MREL ikke bidrager på en meningsfuld måde til likvidationsenhedernes afviklingsmuligheder. En sådan afgørelse medfører mange proceduremæssige forpligtelser for afviklingsmyndighederne og for likvidationsenhederne uden en tilsvarende fordel i form af bedre afviklingsmuligheder. Derfor bør afviklingsmyndighederne ikke fastsætte et MREL for likvidationsenheder.
- (8) Hvis afviklingsmyndigheden finder, at en enhed, der er en del af en afviklingskoncern, kan betragtes som en likvidationsenhed, bør mellemliggende enheder ikke være forpligtet til fra deres interne MREL-kapacitet at fratække deres besiddelser af kapitalgrundlag eller andre passiver, som ville opfylde betingelserne for overholdelse af det interne MREL, og som er udstedt af likvidationsenheder. I et sådant tilfælde er likvidationsenheden ikke længere forpligtet til at overholde MREL-kravet, og der er derfor ingen indirekte tegning af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL gennem den kæde, der udgøres af afviklingsenheden, den mellemliggende enhed og likvidationsenheden. I tilfælde af sammenbrud er det i

afviklingsstrategien ikke forudset, at likvidationsenheden vil blive støttet af afviklingsenheden. Det betyder, at der ikke forventes en upstreaming af tab fra likvidationsenheden til afviklingsenheden via den mellemliggende enhed, og det samme gælder downstreamingen af kapital i den modsatte retning. Denne justering af omfanget af de besiddelser, der skal fratrækkes i forbindelse med den indirekte tegning af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL, vil således ikke påvirke rammens tilsynsmæssige soliditet.

- (9) Hovedformålet med tilladelsesordningen for reduktion af nedskrivningsrelevante passivinstrumenter som fastsat i artikel 77, stk. 2, og artikel 78a i forordning (EU) nr. 575/2013, som også finder anvendelse på institutter og enheder, der er omfattet af MREL, og på passiver, der er udstedt med henblik på opfyldelse af MREL, er at gøre det muligt for afviklingsmyndighederne at overvåge de foranstaltninger, der fører til en reduktion af beholdningen af nedskrivningsrelevante passiver, og at forbyde enhver foranstaltning, der svarer til en reduktion ud over det niveau, som afviklingsmyndighederne finder passende. Hvis afviklingsmyndigheden ikke har vedtaget en afgørelse om fastsættelse af MREL for et institut eller en enhed, er dette mål ikke relevant. Desuden har institutter eller enheder, der ikke er omfattet af en afgørelse om fastsættelse af MREL, ikke nedskrivningsrelevante passiver på deres balance. Institutter eller enheder, for hvilke der ikke er vedtaget nogen afgørelser om fastsættelse af MREL, bør derfor ikke være forpligtet til at indhente forudgående tilladelse fra afviklingsmyndigheden til at foretage opkrævning, indfrielse, tilbagebetaling eller genkøb af passiver, der opfylder kravene til MREL.
- (10) Der er likvidationsenheder, for hvilke MREL-kravet overstiger værdien af kapitalgrundlagskravene, og afviklingsmyndighederne bør i et sådant tilfælde kunne fastsætte MREL. Dette MREL bør fastsættes til et beløb, der overstiger beløbet for tabsabsorbering, hvis afviklingsmyndighederne finder, at et sådant beløb er nødvendigt for at beskytte den finansielle stabilitet eller imødegå risikoen for afsmitning på det finansielle system. I disse situationer bør likvidationsenheden opfylde MREL-kravet og bør ikke undtages fra den ordning med forudgående tilladelse, der er fastsat i artikel 77, stk. 2, og artikel 78a i forordning (EU) nr. 575/2013. Alle mellemliggende enheder, der tilhører den samme afviklingskoncern som den pågældende likvidationsenhed, bør fortsat være forpligtet til fra deres interne MREL-kapacitet at fratække deres besiddelser af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL udstedt af den pågældende likvidationsenhed. Da likvidationsprocedurer finder sted i den juridiske enhed, bør likvidationsenheder, der stadig er underlagt MREL, desuden kun opfylde kravet på individuelt grundlag. Endelig er visse krav til at være nedskrivningsrelevant vedrørende ejerskabet af det pågældende passiv ikke relevante, da der ikke er behov for at sikre overførsel af tab og kapital fra likvidationsenheden til en afviklingsenhed, og de bør derfor ikke finde anvendelse.
- (11) I henhold til artikel 45i i direktiv 2014/59/EU skal institutter og enheder til deres kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder indberette niveauerne for nedskrivningsrelevante passiver og passiver, der er omfattet af bail-in, og sammensætningen af disse passiver og regelmæssigt offentliggøre disse oplysninger sammen med deres MREL-niveau. For likvidationsenheder er en sådan indberetning eller oplysning ikke påkrævet. For at sikre en gennemsigtig anvendelse af MREL bør disse indberetnings- og oplysningsforpligtelser imidlertid også finde anvendelse på likvidationsenheder, for hvilke afviklingsmyndigheden fastslår, at MREL bør være højere end det beløb, der er tilstrækkeligt til at absorbere tab. I overensstemmelse med

proportionalitetsprincippet bør afviklingsmyndigheden sikre, at disse forpligtelser ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at overvåge opfyldelsen af MREL-kravet.

- (12) Direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 bør derfor ændres.
- (13) For at sikre konsekvens bør de nationale foranstaltninger til gennemførelse af ændringerne af direktiv 2014/59/EU og ændringerne af forordning (EU) nr. 806/2014 finde anvendelse fra samme dato.
- (14) Målene for dette direktiv, nemlig at tilpasse behandlingen af likvidationsenheder i henhold til MREL-rammen og mulighederne for at opfylde det interne MREL-krav på konsolideret grundlag, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan ved at ændre regler, der allerede er fastsat på EU-plan, bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer af direktiv 2014/59/EU

I direktiv 2014/59/EU foretages følgende ændringer:

- 1) I artikel 2, stk. 1, indsættes følgende nummer 83aa):

"83aa) "likvidationsenhed": en juridisk person, der er etableret i Unionen, for hvilken koncernafviklingsplanen eller, for enheder, der ikke er en del af en koncern, afviklingsplanen fastsætter, at enheden skal likvideres på en velordnet måde i overensstemmelse med gældende national ret".
- 2) Artikel 45c ændres således:
 - a) Stk. 2, andet og tredje afsnit, udgår.
 - b) Følgende stykke 2a indsættes:

"2a Afviklingsmyndighederne fastsætter ikke det krav, der er omhandlet i artikel 45, stk. 1, for likvidationsenheder.

Uanset første afsnit, og hvis det er nødvendigt for at beskytte den finansielle stabilitet eller begrænse den potentielle afsmitning på det finansielle system, kan afviklingsmyndighederne undtagelsesvis fastsætte det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav til likvidationsenheder på individuelt grundlag i form af et beløb, der er tilstrækkeligt til at absorbere tab i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2, litra a), forhøjet til det beløb, der er nødvendigt for at nå disse mål. I disse tilfælde skal likvidationsenheder opfylde kravet i artikel 45, stk. 1, ved at anvende en eller flere af følgende:

 - a) kapitalgrundlag
 - b) passiver, der opfylder kriterierne i artikel 72a i forordning (EU) nr. 575/2013, med undtagelse af artikel 72b, stk. 2, litra b) og d), i nævnte forordning
 - c) de passiver, der er omhandlet i artikel 45b, stk. 2.

Artikel 77, stk. 2, og artikel 78a i forordning (EU) nr. 575/2013 finder ikke anvendelse på likvidationsenheder, for hvilke afviklingsmyndigheden ikke har fastlagt det krav, der er omhandlet i nærværende direktivs artikel 45, stk. 1.

Besiddelser af kapitalgrundlagsinstrumenter eller passiver udstedt af datterselskaber, som er likvidationsenheder, for hvilke afviklingsmyndigheden ikke har fastlagt det krav, der er omhandlet i artikel 45, stk. 1, fratrækkes ikke i henhold til artikel 72e, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013."

3) Artikel 45f ændres således:

a) I stk. 1 indsættes som fjerde afsnit:

"Uanset første og andet afsnit kan afviklingsmyndighederne beslutte at fastsætte kravet i artikel 45c på konsolideret grundlag for et datterselskab som omhandlet i dette stykke, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

a) datterselskabet opfylder en af følgende betingelser:

i) datterselskabet besiddes direkte af afviklingsenheden og:

- afviklingsenheden er et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen
- både datterselskabet og afviklingsenheden er etableret i samme medlemsstat og indgår i samme afviklingskoncern
- afviklingsenheden besidder ikke direkte andre datterinstitutter eller -enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), end det pågældende datterselskab

ii) datterselskabet er omfattet af kravet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU eller det kombinerede bufferkrav på konsolideret grundlag

b) opfyldelse af kravet i artikel 45c på konsolideret grundlag har ikke nogen væsentlig negativ indvirkning på afviklingskoncernens afviklingsmuligheder eller nedskrivningen eller konverteringen i overensstemmelse med artikel 59 af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i det pågældende datterselskab eller andre enheder i afviklingskoncernen."

b) Følgende stykke 2a indsættes:

"2a Hvis en enhed som omhandlet i stk. 1 opfylder kravet i artikel 45, stk. 1, på konsolideret grundlag, skal enhedens kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver omfatte følgende passiver, der er udstedt i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2, litra a), af et datterselskab, der er etableret i Unionen, og som indgår i konsolideringen af den pågældende enhed:

a) passiver udstedt til og købt af afviklingsenheden, enten direkte eller indirekte gennem andre enheder i samme afviklingskoncern, som ikke indgår i konsolideringen af enheden, og som opfylder kravet i artikel 45, stk. 1, på konsolideret grundlag

b) passiver udstedt til en eksisterende aktionær, der ikke er en del af samme afviklingskoncern.

De passiver, der er omhandlet i første afsnit, litra a) og b), må ikke overstige det beløb, der er fastsat ved fra beløbet for det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav, der gælder for det datterselskab, der indgår i konsolideringen, at trække summen af følgende:

- a) passiver udstedt til og købt af enheden, der opfylder kravet i artikel 45, stk. 1, på konsolideret grundlag, enten direkte eller indirekte gennem andre enheder i samme afviklingskoncern, som indgår i konsolideringen af den pågældende enhed
- b) det kapitalgrundlag, der er udstedt i overensstemmelse med denne artikels stk. 2, litra b)."

4) Artikel 45i, stk. 4, affattes således:

"4. Stk. 1 og 3 finder ikke anvendelse på likvidationsenheder, medmindre afviklingsmyndigheden har fastsat kravet i artikel 45, stk. 1, for en sådan enhed i overensstemmelse med artikel 45c, stk. 2a, andet afsnit. I så fald fastsætter afviklingsmyndigheden indholdet og hyppigheden af de indberetnings- og oplysningsforpligtelser, der er omhandlet i denne artikels stk. 5 og 6, for den pågældende enhed. Afviklingsmyndigheden underretter den pågældende likvidationsenhed om disse indberetnings- og oplysningsforpligtelser. Disse indberetnings- og oplysningsforpligtelser må ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for at overvåge overholdelsen af det krav, der er fastsat i henhold til artikel 45c, stk. 2a, andet afsnit."

Artikel 2

Ændring af forordning (EU) nr. 806/2014

I forordning (EU) nr. 806/2014 foretages følgende ændringer:

5) I artikel 3, stk. 1, indsættes følgende nummer 24aa):

"24aa) "likvidationsenhed": en juridisk person, der er etableret i en deltagende medlemsstat, for hvilken koncernafviklingsplanen eller, for enheder, der ikke er en del af en koncern, afviklingsplanen fastsætter, at enheden skal likvideres på en velordnet måde i overensstemmelse med gældende national ret".

6) Artikel 12d ændres således:

a) Stk. 2, andet og tredje afsnit, udgår.

b) Følgende stykke 2a indsættes:

"2a Afviklingsinstansen fastsætter ikke det krav, der er omhandlet i artikel 12a, stk. 1, for likvidationsenheder.

Uanset første afsnit, og hvis det er nødvendigt for at beskytte den finansielle stabilitet eller begrænse den potentielle afsmitning på det finansielle system, kan Afviklingsinstansen undtagelsesvis fastsætte det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav til likvidationsenheder på individuelt grundlag i form af et beløb, der er tilstrækkeligt til at absorbere tab i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2, litra a), forhøjet til det beløb, der er nødvendigt for at nå disse mål. I disse tilfælde skal likvidationsenheder opfylde kravet i artikel 12a, stk. 1, ved at anvende en eller flere af følgende:

- a) kapitalgrundlag
- b) passiver, der opfylder kriterierne i artikel 72a i forordning (EU) nr. 575/2013, med undtagelse af artikel 72b, stk. 2, litra b) og d), i nævnte forordning
- c) de passiver, der er omhandlet i artikel 12c, stk. 2.

Artikel 77, stk. 2, og artikel 78a i forordning (EU) nr. 575/2013 finder ikke anvendelse på likvidationsenheder, for hvilke afviklingsmyndigheden ikke har fastlagt det krav, der er omhandlet i denne forordnings artikel 12a, stk. 1.

Besiddelser af kapitalgrundlagsinstrumenter eller passiver udstedt af datterselskaber, som er likvidationsenheder, for hvilke afviklingsmyndigheden ikke har fastlagt det krav, der er omhandlet i artikel 12a, stk. 1, fratrækkes ikke i henhold til artikel 72e, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013."

7) Artikel 12g ændres således:

- a) I stk. 1 indsættes som fjerde afsnit:

"Uanset første og andet afsnit kan Afviklingsinstansen beslutte at fastsætte kravet i artikel 12d på konsolideret grundlag for et datterselskab som omhandlet i dette stykke, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) datterselskabet opfylder en af følgende betingelser:
 - i) datterselskabet besiddes direkte af afviklingsenheden og:
 - afviklingsenheden er et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen
 - både datterselskabet og afviklingsenheden er etableret i den samme deltagende medlemsstat og indgår i samme afviklingskoncern
 - afviklingsenheden besidder ikke direkte andre datterselskaber som omhandlet i artikel 2 end det pågældende datterselskab
 - ii) datterselskabet er omfattet af kravet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU eller det kombinerede bufferkrav på konsolideret grundlag
- b) opfyldelse af kravet i artikel 12d på konsolideret grundlag har ikke nogen væsentlig negativ indvirkning på afviklingskoncernens afviklingsmuligheder eller nedskrivningen eller konverteringen i overensstemmelse med artikel 21 af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i det pågældende institut eller datterselskab eller andre enheder i afviklingskoncernen."

- b) Følgende stykke 2a indsættes:

"2a Hvis en enhed som omhandlet i stk. 1 opfylder kravet i artikel 12a, stk. 1, på konsolideret grundlag, skal enhedens kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver omfatte følgende passiver, der er udstedt i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2, litra a), af et datterselskab, der er etableret i Unionen, og som indgår i konsolideringen af den pågældende enhed:

- a) passiver udstedt til og købt af afviklingsenheden, enten direkte eller indirekte gennem andre enheder i samme afviklingskoncern, som ikke indgår i konsolideringen af enheden, og som opfylder kravet i artikel 12a, stk. 1, på konsolideret grundlag
- b) passiver udstedt til en eksisterende aktionær, der ikke er en del af samme afviklingskoncern.

De passiver, der er omhandlet i første afsnit, litra a) og b), må ikke overstige det beløb, der er fastsat ved fra beløbet for det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav, der gælder for det datterselskab, der indgår i konsolideringen, at trække summen af følgende:

- a) passiver udstedt til og købt af enheden, der opfylder kravet i artikel 12a, stk. 1, på konsolideret grundlag, enten direkte eller indirekte gennem andre enheder i samme afviklingskoncern, som indgår i konsolideringen af den pågældende enhed
- b) det kapitalgrundlag, der er udstedt i overensstemmelse med denne artikels stk. 2, litra b)."

Artikel 3

Gennemførelse

Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den [Publikationskontoret: Indsæt venligst datoen = 6 måneder efter datoen for dette ændringsdirektivs ikrafttræden] de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterleve artikel 1. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Medlemsstaterne anvender disse love og bestemmelser fra den [Publikationskontoret: Indsæt venligst datoen = 1 dag efter datoen for dette ændringsdirektivs gennemførelse].

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af artikel 1.

Artikel 4

Ikrafttræden og anvendelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 2 finder anvendelse fra den [Publikationskontoret: Indsæt venligst datoen = 1 dag efter datoen for dette ændringsdirektivs gennemførelse].

Artikel 2 er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Artikel 5

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand